

Naslov:
BEDA SRPSKIH ANALITIČARA

16.05.08. pravda

Srpski analitičar je nešto jadno, neko ko sedi pored magistralnog puta istorije i politike i kukumavči, plače, zakera i zanoveta žaleći se na svetsku nepravdu nerazumevanja njegove uloge i njegovog dara, kuka zbog neuvažavanja njegovog glasa kao obznane svetskog uma. Ovo je parafraza ocene jednog našeg velikog istoričara koja se odnosila na centralnoevropskog poluinteligenta, a koja danas najvećim delom pogađa suštinu pojave naših analitičara.

Samo što nas analitičar ne sedi ubogo pored puta već debelo plaćan i dobro podgojen sedi na svim srpskim televizijama i oglašava se sa svih radio talasa i štampanih medija. Masovnost i učestalost njihovog pojavljivanja, svejedno, ne može prikriti suštinu njihove pojave.

Srpski analitičari su uz svega nekoliko izuzetaka, specifična sorta ljudi. Oni nemaju nikakvih ideoloških i filozofskih uverenja niti pouzdana znanja koja bi se mogla prepoznati u njihovim istupima. Potpuno mi je razumljivo duboko nezadovoljstvo studenata kojima su neki od njih predavači. Oni zaista ne znaju zašto da studiraju i polažu ispite kada će sutra posedovati isto znanje kao i njihovi predavači. Možete zamisliti kako izgledaju njihova predavanja kada su im ovakvi nastupi na medijima i pred milionima gledalaca. Zamislite tu muku onih koji moraju da ih slušaju. I logično je onda što studenti, tako teško unesrećeni, idu na demonstracije ne bi li dobili vize da pobegnu od ovih nesretnih profesora koji se određenim danima zaodevaju u ruho analitičara.

U ruho analitičara (iz leptira u crva i larvu) ova grupa ljudi zaodeva se obično pre i posle izbora koji se u Srbiji održavaju često. Tada oni dolaze u pomoć neukim a selektivnom mržnjom ostrašćenim novinarima koji nisu dovoljno sposobni da obave likvidaciju narodne izborne volje. I novinari i analitičari imaju zajedničke dosovske gazde. Oni su njihovi društveno-politički radnici.

Oni se, izuzev ponekad na predavanjima, ne pojavljuju nigde osim u medijima. Ne troše oni svoje brbljarije, koje se netačno nazivaju mislima i analizama, uludo. Oni ih čuvaju kao dragoceno biserje i jurišaju s njima sa televizije na televiziju da bace „svoje bisere pred svinje“. I dok na jednoj televiziji završavaju svoj nastup, na drugoj ga već započinju.

Svoja „znanja“ i „uverenja“ naši analitičari ne stiču po bibliotekama i za svojim radnim stolovima. Ne! Umesto u biblioteke, politički analitičari odlaze u centrale stranaka, naravno onih „demokratskih“. Tu se oni kale, tu se oni nadahnjuju, tamo oni upijaju svoja znanja i umeća. Tu se održavaju pravi kursevi za operativce. Jer, oni su ništa drugo do operativni radnici DOS-a.

Nadahnjuje njih i Zapad, ali na sasvim osoben način. Neće oni da ih zbunjuje ta bogata i krajnje protivrečna duhovna riznica, sa svim dilemama i problemima. Kada je Zapad u pitanju oni su ga jednostavno sveli na birokratiju Evropske Unije. Najviši funkcioneri EU za njih su i oličenje i glas Zapada. Za njih se sva mudrost Zapada svodi na Solanu, Rena i Rupela. Čak je i Goran Svilanović kao neka briselska mastiljara za njih veliki duhovni, državnički i politički autoritet. Ostaje prosto nezaboravno sa kolikom je ljubavlju i poštovanjem govorio o vrlinama Socijalističke Partije Srbije i njenog programa.

Onda su svi u glas krenuli da hvale SPS i da govore kako je to po idejama članica Socijalističke Internacionale i kako je to rukovodstvo divno i kako je Milošević mrtav i kako su devedesete godine zlatne godine. I to govore srpski analitičari „na sva usta“. A kad se obznani da SPS neće podržati „žute“, doći će neko ko će ovim dičnim analitičarima reći:

„Kuš, u kućicu“ ili „Marš marvo u tor“. I oni će nastaviti, opet „na sva usta“ da govore o „mračnim devedesetim“. Do novog naloga.

Neće im biti teško, jer srpski analitičari nemaju pamćenje. Njih ništa ne obavezuje. Za našeg analitičara i 130 poslanika u odnosu na 120 predstavlja manjinu. Za našeg analitičara predsednički izbori su u stvari referendum, a na parlamentarnim izborima ubedljiva je većina 102 u odnosu na 250 poslanika!

Analitičari su, zapravo, obični stranački propagatori, aktivisti i poslušnici, oprativni radnici. Oni su prethodni i naknadni sejači mržnje i magle. Tako ostrašćenog i plaćenog slugerajstva vajnih intelektualaca nikada nije bilo u ovom narodu. Oni su „poslušnički“ elitni ešalon Deposa i EU birokratije. Oni nemaju čak ni toliko hrabrosti da pošteno i otvoreno postanu stranački funkcioneri i kao takvi izađu na poslaničke liste i izlože svoj ugled proveri volje naroda na izborima. Oni se lažno zaogrcu plaštom objektivnosti, lažne učenosti i nezavisnosti koja nije ništa drugo do propagiranje laži i golih interesa dosovskih stranaka.

Milorad Vučelić